

Stimate Domnule Președinte al Senatului,
Nicolae VĂCĂROIU,
Stimate Domnule Președinte al Camerei Deputaților,
Bogdan OLTEANU,

Parlamentul României
Camera Deputaților
B.P. Nr. 91 din 12.02.2007

Subsemnații deputați și senatori menționați în Anexă, cu semnăturile lor personale, în baza prevederilor art. 95 din Constituție formulează următoarea

PROPUNERE DE SUSPENDARE
din funcție a Președintelui României, Traian BĂSESCU

Introducere

Democrația și statul de drept se află într-o mare primejdie în România. Cele trei puteri fundamentale ale statului – legislativă, executivă și judecătorească – sunt amenințate de riscul unui blocaj instituțional, înregistrând disfuncțiuni grave în activitatea lor. Societatea românească este bulversată de atmosfera de ostilitate aproape generală care s-a creat între autoritățile publice, de permanentele conflicte, scenarii, scandaluri care agresează cetățeanul român.

După doi ani de exercitare a mandatului de Președinte al României, domnul Traian Băsescu demonstrează că nu se poate încadra în parametrii constituționali ai funcției de șef de stat. În acești doi ani, am asistat, **de la cel ce a jurat să respecte Constituția, la repetate încălcări ale prerogativelor sale, ale rolului Președintelui de mediator între puterile statului în vederea asigurării bunei funcționări a autorităților publice, la abuzuri și încălcări grave ale Constituției, la acte de sfidare și denigrare a instituțiilor fundamentale ale statului.**

Convinși că prin această conduită Președintele pune în primejdie buna funcționare a statului, ne vedem nevoiți să solicităm Parlamentului, în conformitate cu prevederile art. 95 din Constituție, suspendarea din funcția de Președinte al României a domnului Traian Băsescu.

Menționăm că potrivit prevederilor textului constituțional invocat „în cazul săvârșirii unor fapte grave prin care încalcă prevederile Constituției, Președintele României poate fi suspendat din funcție de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor, după consultarea Curții Constituționale”.

1. Președintele Traian Băsescu și-a început mandatul său prin **manifestarea repetată a unor tendințe clare de conducere autoritară, cu depășirea gravă a limitelor constituționale**, comportament incompatibil cu rolul unui șef al unui stat de drept, bazat pe principiile democrației pluraliste, cu

spiritul și principiile Constituției României, în primul rând, cu prevederile art. 80 din Legea fundamentală.

Menționăm, de la început, că motivele care ne-au determinat să inițiem acest demers constituțional **sunt fapte concrete grave de încălcare a Constituției, care au perturbat bunul mers al activității autorităților publice fundamentale ale statului, Parlamentului, a Guvernului, a justiției, a altor instituții publice**, au discreditat autoritatea acestora, au afectat prestigiul internațional al țării.

Rolul esențial al Președintelui României este acela de a veghea la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice și de a exercita, în acest scop, **funcția de mediere între puterile statului**, precum și **între stat și societate**.

Președintele Traian Băsescu a demonstrat, însă, prin întreaga sa activitate, prin acțiunile sale concrete desfășurate în timpul celor doi ani de exercitare a mandatului, că are o viziune particulară și discreționară asupra înaltei funcții ce i s-a încredințat, că interpretează greșit prevederile Constituției și ale legilor țării, aplicându-le după bunul său plac, refuzând, pur și simplu, să se poziționeze în cadrul principiilor de funcționare a statului de drept.

2. Frecvențele declarații ale domnului Traian Băsescu nu fac decât să probeze numeroasele fapte concrete de încălcare a Constituției și o conduită publică, manifestată cu intenție, în afara cadrului constituțional.

Dacă textul constituțional menționat îl obligă să vegheze la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice și să exercite **funcția de mediere** între puterile statului, precum și între stat și societate, atunci șeful statului trebuie să asigure, în primul rând, cadrul de manifestare a statului de drept, separația și echilibrul puterilor în stat. Domnul Traian Băsescu a provocat constant crize în raporturile dintre șeful statului și principalele autorități publice, le-a încălcat și nesocotit competențele, le-a denigrat activitatea, discreditându-le autoritatea și credibilitatea, a întreținut în permanență o atmosferă de instabilitate și conflict.

Mai grav este că, în afara acestei atitudini distructive la adresa principalelor autorități publice, cu efecte negative în funcționarea acestora, în funcționarea statului, Președintele Traian Băsescu **a desfășurat o adevărată campanie de ațâțare a societății civile împotriva autorităților publice**, în loc să fie un mediator între segmentele societății civile și autorități.

De asemenea, declarațiile defăimătoare și calificativele, de multe ori jignitoare, la adresa unor instituții sau oameni, care duc la **producerea unor consecințe asupra acestora, influențarea unor decizii ori a opiniei publice împotriva unor instituții**, nu numai că sunt inadecvate și inacceptabile pentru un șef de stat, într-un sistem constituțional democratic, **dar constituie și încălcări grave ale Constituției, în sensul alin. (1) al art. 95 din Constituție**.

3. Declarațiile domnului Traian Băsescu, care denotă un **comportament neconstituțional**, nu intră în sfera **imunității de opinie**, reglementată de art. 84 alin. (2), coroborat cu art. 72 alin. (1) din Constituție.

Astfel, pe de o parte, aceste declarații nu reprezintă **opinii politice exprimate în exercitarea mandatului**, iar pe de altă parte, procedura

suspendării, prevăzută de art. 95 din Constituție nu presupune angajarea unei răspunderi juridice.

De vreme ce, Președintele României jură **să respecte Constituția** este de la sine înțeles că respectarea Constituției trebuie realizată de către Președinte și prin **opiniile politice exprimate**.

De aici, rezultă, odată în plus, că Președintele României nu se poate prevala de imunitatea de opinie și de dreptul fundamental reglementat de art. 30 din Constituție, atunci când promovează, prin comportamentul său politic o **stare de neconstituționalitate**.

Este de observat că art. 84 alin. (2) precizează că prevederile art. 72 alin. (1) „se aplică în mod corespunzător”, ceea ce înseamnă că se aplică ținându-se seama de specificul funcției de parlamentar și, respectiv, de specificul funcției de Președinte al României. În timp ce parlamentarii exprimă opinii în nume personal, care nu reprezintă poziția Camerei din care fac parte, **Președintele României**, care este o autoritate publică, **exprimă opinii în numele autorității**.

4. În ceea ce privește definirea noțiunii de „fapte grave” considerăm că acestea se referă la „**acte sau acțiuni concrete**” ale Președintelui României, adică la faptele juridice sau de ordin politic, precum și orice fapte direct materiale, cum ar fi: intervenții pentru a influența anumite măsuri în plan economic sau administrativ, blocarea circuitului unui document, ascunderea unui document, acordarea unei audiențe, participarea fără drept la o ședință de Guvern, etc., prin care se încalcă principii sau prevederi constituționale.

În lumina celor precizate mai sus, în „**sfera faptelor grave**”, sub modalitatea „**acțiunilor concrete**”, vor intra și „**opiniile politice**” prin care se justifică **o exercitare a mandatului contrar Constituției**, declarații și atacuri, dincolo de litera Constituției, la adresa altor autorități publice sau la adresa legilor.

5. Pentru aprecierea gravității faptelor imputate Președintelui, a încălcărilor Constituției pe care le vom prezenta, considerăm că aceasta derivă, în primul rând, chiar din calitatea specială a autorului lor, din importanța și autoritatea funcției sale. „Întâiului Stăpător al Țării”, nu i se poate admite nici o abatere de la lege. În cazul său nu poți aprecia că încălcarea Constituției nu a prezentat un pericol. **Șeful statului trebuie să fie un model, întrucât greșelile lui pot constitui exemple negative de urmat.**

Pe de altă parte, în cazul fiecăreia dintre faptele prezentate se poate demonstra că acestea **au avut consecințe grave**: afectarea credibilității unor instituții de stat sau a unor demnitari publici; crearea unor stări de tensiune între instituțiile statului și în cadrul acestora; blocaje instituționale, scăderea eficienței și randamentului activității unor instituții; pierderea încrederii cetățeanului în autorități; îndepărtarea de problemele reale ale țării și ale cetățenilor; conturarea unei imagini externe negative a autorităților statului și a statului român în ansamblul său.

Ceea ce conferă, însă, o gravitate deosebită atitudinii și acțiunii prezidențiale a domnului Traian Băsescu este **repetarea faptelor** sale abuzive, neconstituționala sa conduită permanentă care demonstrează o atitudine iremediabilă, o stare funciară a omului Traian Băsescu.

T A B L O U L

celor mai grave fapte săvârșite de Președintele Traian Băsescu prin care a încălcat prevederile Constituției și care justifică demararea procedurilor constituționale pentru suspendarea sa din funcție.

CAPITOLUL I - Încălcarea principiilor statului de drept, a principiului democrației și pluralismului politic, nesocotirea rolului Parlamentului, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, și încălcarea dispozițiilor Constituției care reglementează raporturile Președintelui României cu Parlamentul.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

1. Încălcarea articolelor 1 alin. (3), art. 8, art. 80 alin. (2), art. 82 alin. (2) și art. 84 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor constituționale evocate, **pluralismul politic este o condiție și o garanție a democrației constituționale, reprezentând o valoare supremă. Partidele politice contribuie la definirea și exprimarea voinței politice a cetățenilor, respectând suveranitatea națională, integritatea teritorială, ordinea de drept și principiile democrației.**

Președintele României a nesocotit sau a sfidat în cei doi ani de mandat, acest principiu, încălcând dispozițiile constituționale care-i cereau neutralitate și echidistanță față de partidele politice, ca expresie firească a rolului Președintelui de mediator, consacrat de Constituție.

În perioada celor doi ani de mandat, Președintele României a refuzat sau a neglijat să organizeze consultări cu partidele politice atunci când au existat momente tensionate sau chiar de criză care impuneau acțiuni de mediere, de consultare cu partidele parlamentare și de conjugare a eforturilor pentru realizarea unor obiective naționale.

După numeroase critici și proteste venite și din partea opoziției, dar și a mass-media, Traian Băsescu a organizat, în pripă, două consultări cu partidele parlamentare care au fost pur formale, pe teme neimportante și fără finalitate.

În această perioadă, Președintele României, domnul Traian Băsescu a **manifestat dispreț și aroganță față de partidele politice, indiferent că acestea erau din opoziție sau de la putere, cu excepția propriului său partid, Partidul Democrat, pe care-l protejează, susține și conduce în mod vizibil.** Faptul că Domnul Traian Băsescu acționează pe scena politică a țării ca președintele de facto al PD, este recunoscut și criticat public nu numai de către partidele de opoziție sau de reprezentanții societății civile, ci chiar și de aliatul P.D.-ului, respectiv PNL, cu care formează Alianța de la guvernare.

Tratamentul neconstituțional aplicat partidelor din opoziție, în sensul denigrării și etichetării constante, atât a partidelor ca entități politice, cât și a liderilor acestora, a fost extins, încă din februarie 2005, și la PNL, aflat la guvernare.

Încă din primăvara anului 2005, Președintele României a săvârșit fapte grave demarând acțiuni și exprimând opinii publice care urmăreau realizarea fuziunii dintre Partidul Național Liberal și Partidul Democrat sub pretextul așezării vieții politice românești. Această solicitare, precum și acțiunile întreprinse constituie o încălcare flagrantă a Constituției din partea Președintelui României, având în vedere rolul său de mediator neutru și imparțial.

După refuzul PNL-ului de a accepta fuziunea cu PD, **Președintele României a atacat constant Partidul Național Liberal și pe președintele acestuia, care este și Primul-ministru al Guvernului României, provocând crizele și blocajele cunoscute în viața publică și în guvernarea țării.**

Președintele Traian Băsescu, a acționat în mod direct pentru atragerea Partidului Conservator la guvernare, dar, ulterior, la scurt timp, a catalogat acest partid ca fiind unul imoral, considerându-l **“soluția imorală a guvernării”**, iar, în final, după retragerea acestuia de la guvernare, i-a adus acuzații grave, **de apartenență la grupuri de interese.**

De un tratament constant negativ, susținut de acuze și etichete grave în cei doi ani de mandat, au avut parte partidele de opoziție, respectiv PSD și PRM.

În acest sens, Partidul Social Democrat a fost atacat, în mod repetat, de Președintele României în funcțiune, atât în ceea ce privește acțiunile întreprinse, cât și prin organele, structurile sau liderii politici, pe care i-a denigrat, calomniat și jignit în mod public.

Astfel PSD-ul a fost acuzat nedemn și incorect de blocajele din Parlament, de stegulețele primite de România din partea Uniunii Europene, de nereușitele actului de guvernare sau de imposibilitatea adoptării unor proiecte de legi în Parlament etc.; ca să nu mai vorbim de atacurile incalificabile ale Președintelui Traian Băsescu la adresa liderilor PSD, începând cu președintele partidului, etichetări făcute, nu de către un competitor politic, ci de către Președintele României în funcțiune.

De același tratament sau poate chiar mai aspru s-a bucurat și Partidul România Mare și liderii acestuia. În acest sens, cu diverse ocazii, Președintele României a catalogat Partidul România Mare ca fiind un partid atașat valorilor perioadei trecute și că este un puternic susținător al fostei securități.

Toate aceste fapte, acțiuni sau opinii exprimate de Președintele României în relația cu partidele politice sau cu liderii acestora, evocate în mod succint, au semnificația unor fapte grave în sensul alin. (1) al art. 95 din Constituție, fapte care demonstrează partizanatul politic promovat de Președinte și abandonarea rolului său de mediator neutru și imparțial.

2. Încălcarea prevederilor art. 103 alin. (1) din Constituție.

Președintele Traian Băsescu și-a început mandatul prezidențial cu o încălcare gravă a prevederilor art. 103 din Constituție, potrivit cărora

„(1) Președintele României desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru, în urma consultării partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament”.

Domnul Traian Băsescu a făcut însă, nominalizarea publică a domnului Călin Popescu Tăriceanu drept candidat pentru funcția de Prim-ministru, înainte de a iniția consultările obligatorii cu partidele parlamentare.

Este evident că, potrivit textului constituțional menționat, Președintele avea obligația să consulte partidele reprezentate în Parlament anterior desemnării candidatului la funcția de Prim-ministru și anunțării sale publice. Procedând diametral opus, Președintele a greșit, în primul rând, pentru că a dus în derizoriu instituția constituțională, a consultării partidelor politice reprezentate în Parlament, încălcând astfel grav Constituția, implicit voința politică a cetățenilor României exprimată la alegerile parlamentare din noiembrie 2004.

În al doilea rând, Președintele a greșit în mod grav întrucât s-a implicat activ, substituindu-se candidatului la funcția de Prim-ministru și partidelor parlamentare prin manevre de culise, în constituirea coaliției de guvernământ formată din Alianța D.A, UDMR și PC, pe care ulterior a torpilat-o determinând Partidul Conservator să se retragă de la Guvernare. **În felul acesta Președintele a deturnat voința electoratului exprimată prin votul din luna noiembrie 2004, lucru pe care l-a recunoscut și Domnia sa, în interviul televizat la emisiunea „Pro Vest” din 4 februarie 2007.**

Gravitatea faptelor Președintelui poate fi analizată sub două aspecte:

a) Potrivit prevederilor art. 2 din Constituție suveranitatea națională aparține poporului român care o exercită prin organele sale reprezentative constituite prin alegeri libere. Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu. Or, Președintele României proaspăt ales, a confiscat suveranitatea poporului și a schimbat voința acestuia exprimată prin sufragiul universal din noiembrie 2004. La acele alegeri PSD a obținut pe listele electorale cu care s-a prezentat în alegeri 36,61 % voturi la Camera Deputaților și 37,13 % voturi la Senat. În raport cu acest scor electoral Președintele era obligat să înceapă consultările cu PSD.

b) Sub un alt aspect, domnul Traian Băsescu a creat prin manevrele sale politicianiste **un precedent periculos** care va încuraja orice alt Președinte să interpreteze cum dorește Constituția și rezultatul alegerilor și să formeze Guvernul după placul său și nu după voința poporului.

3. Încălcarea principiului autonomiei parlamentare și a prevederilor art. 64 din Constituție.

Potrivit textului și principiului evocat, organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu, iar fiecare Cameră își alege președintele pe întreaga durată a mandatului acesteia.

Sfidând Constituția țării, precum și instituția Parlamentului, la puține zile după instalarea Guvernului Tăriceanu, domnul Traian Băsescu a solicitat

majorității parlamentare, create de el, revocarea președinților celor două Camere ale Parlamentului.

Domnia sa nu s-a limitat doar la exprimarea unor opinii politice în acest sens, dar a și solicitat grupurilor parlamentare ale coaliției majoritare să modifice regulamentele celor două Camere și să introducă prevederi privind posibilitatea revocării președinților, dincolo de litera și spiritul Constituției.

Această acțiune solicitată de Președintele României a fost urmată de membrii coaliției majoritare, prin promovarea modificărilor indicate de Președinte la Regulament, iar opoziția formulată de unul dintre partidele arcului guvernamental, respectiv Partidul Conservator, a atras acuze grave din partea Președintelui concretizate în amenințarea cu excluderea din coaliția guvernamentală.

Demersurile Președintelui României nu s-au oprit la nivelul unor păreri sau opinii politice singulare, chiar și critice, la adresa Parlamentului sau a președinților Camerelor, ci s-au materializat într-un complex de acțiuni, îndemnuri, soluții, diligențe și chiar amenințări pentru realizarea revocării. **Prin aceste demersuri în care s-a implicat direct, efectiv și public, Președintele României a determinat practic, blocarea Parlamentului timp de două sesiuni parlamentare**, din februarie până în noiembrie 2005, cu dezbateri sterile, în afara cadrului regulamentar și cu adoptarea unor soluții neconstituționale, într-o atmosferă de totală adversitate.

În afara acestui aspect, care demonstrează gravele urmări ale acțiunii Președintelui, trebuie subliniat și faptul că atmosfera de tensiune, neîncredere și adversitate, și-a pus amprenta nu numai asupra modului în care s-a derulat activitatea Parlamentului, în primele două sesiuni, dar și asupra raporturilor acestuia cu Executivul.

Implicarea Președintelui României nu poate fi considerată ca fiind o simplă exprimare de opinii politice, întrucât însăși Curtea Constituțională, în considerentele Deciziei nr. 53 din 28 ianuarie 2005, precizează următoarele: **“părerile sau propunerile privind modul cum acționează ori ar trebui să acționeze o anumită autoritate publică sau structurile acesteia, chiar critice fiind, nu declanșează blocaje instituționale, dacă nu sunt urmate de acțiuni sau inacțiuni de natură să împiedice îndeplinirea atribuțiilor constituționale ale acestor autorități”**.

Soluțiile lansate de Președintele României de schimbare a președinților celor două Camere prin voința exclusivă a majorității, materializată în regulamentele adoptate de Senat prin Hotărârea Nr. 28 din 24.10.2005 și Camera Deputaților prin Hotărârea Nr. 34 din 25.10.2005, au fost infirmate de Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 601 și 602 din 14.11.2005, care le-a declarat neconstituționale.

Decizia de neconstituționalitate vizează nu numai textele regulamentelor în materialitatea lor, dar îi plasează și pe inițiatori și susținătorii acestor teze, respectiv Președintele României și majoritatea parlamentară, în afara textelor constituționale.

4. Încălcarea prevederilor art. 89 din Constituție.

Președintele Traian Băsescu a încălcat grav prevederile art. 89 din Constituție cu privire la dizolvarea Parlamentului și la rolul Președinților Camerelor și al liderilor grupurilor parlamentare.

Faptele Președintelui României constând în solicitarea, încă din primăvara anului 2005, Primului-ministru să-și depună demisia, precum și în numeroase acțiuni politice pentru a determina demisia Guvernului (întâlniri cu liderii politici ai Alianței D.A., presiuni publice asupra Primului-ministru, presiuni publice asupra PNL, ca principal partid al Alianței D.A. care și-a asumat formarea Guvernului etc.) care să conducă la dizolvarea Parlamentului și la alegeri anticipate, sunt contrare Constituției, întrucât prin acestea el dorea să creeze o criză guvernamentală și să inducă nevoia alegerilor anticipate, deși nu exista o criză parlamentară.

În realitate, dizolvarea Parlamentului de către Președintele României este posibilă numai în caz de **criză politică profundă**, după ce s-au epuizat cele 60 de zile de la demisia Guvernului și după ce, în acest interval, **au fost respinse două solicitări de investitură**.

Așadar, deși nu exista o criză guvernamentală, Președintele îi solicita în mod neconstituțional Primului-ministru să demisioneze, și printr-un scenariu politicianist prefigura respingerea a două încercări de investire a unor guverne, pe cale de consecință, **declanșarea alegerilor anticipate**.

Netemeinicia și inoportunitatea demersurilor lui Traian Băsescu implicit caracterul neconstituțional al acestor fapte politice rezultă și din aceea că, în fapt, pe parcursul anilor 2005 și 2006, Guvernul Tăriceanu s-a bucurat de susținere parlamentară, reușind să promoveze majoritatea actelor normative propuse.

Pe de altă parte, sarcinile care stăteau în fața țării la începutul mandatului noii puteri instalate în România impuneau stabilitate politică și multă concentrare și concertare a tuturor forțelor politice pentru finalizarea obiectivelor euroatlantice, în general, ale integrării în UE, în special.

Poziția Președintelui Traian Băsescu, materializată în fapte, acțiuni și opinii care urmăreau crearea crizelor guvernamentale și parlamentare și declanșarea alegerilor anticipate, este contrară **rolului constructiv, de sfătuitor și moderator** dat de Constituție Președintelui României.

În realitate, domnul Traian Băsescu urmărea crearea unui moment prielnic electoral pentru partidul al cărui președinte a fost și pe care îl susține deschis în continuare. De altfel, acțiunile și intervențiile sale publice, au dat dovadă de partizanat politic constant în favoarea Partidului Democrat, fapt ce l-a determinat pe însuși Primul-ministru să-l acuze public că se comportă ca și cum ar fi președintele acestuia.

5. Încălcarea prevederilor art. 2 alin. (1) și ale art. 61 din Constituție.

Articolul 2 alin. (1) din Constituție statuează că suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative, iar art. 61, alin. (1) stabilește că Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

De altfel, în mod elocvent Constituția așează Parlamentul – ca ordine a prezentării – pe primul loc în Titlul III destinat autorităților publice.

Dintre toate faptele sale grave ne vom referi la acest punct doar la două:

- Într-o declarație publică Parlamentul este definit ca „o șandrama intrată în moarte clinică”;

- Recent, la ședința de bilanț a activității D.N.A.-ului din 6 februarie a.c., Președintele Traian Băsescu a afirmat că:

„Nu mai departe zilele trecute, era în dezbatere o lege prin care nu știu ce scutiri se acordau fabricilor de bere autohtone. Sigur, legea se află la promulgare – cu certitudine o voi trimite înapoi; dar iată cum se manifestă împlinirea între infractori, oameni politici care nu fac nimic altceva decât să facă legi pentru infractori, și nu pentru interesul public”.

Această formulare generalizantă a Președintelui României este o jignire inadmisibilă adusă Parlamentului în ansamblul său și poate aduce mari prejudicii instituționale, inclusiv Președinției. De la 1 ianuarie 2005 și până în prezent au fost adoptate de Parlament 966 proiecte de lege, din care 29 au făcut obiectul reexaminării, la cererea președintelui României. Toate au fost în final promulgate. De aici, rezultă implicit, că Președintele României s-a autoinclus, bănuim involuntar, în grupul celor care fac „legi pentru infractori”.

Pe de altă parte, a spune că Parlamentul nu face nimic altceva „decât legi pentru infractori” anulează în mod nedrept un mare efort făcut de Parlament în ultimii ani când au fost adoptate și promulgate mii de legi, pentru ca legislația României să fie concordantă cu cea a Uniunii Europene. România nu ar fi fost acceptată în Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007, dacă Parlamentul împreună cu ceilalți factori responsabili, inclusiv Președinția, nu și-ar fi făcut datoria.

6. Încălcarea prevederilor art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție.

Președintele Traian Băsescu a încălcat prevederile art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție cu privire la numirea de către Parlament a directorilor serviciilor de informații și exercitarea controlului asupra activității acestora de către Parlament, precum și a principiului separației puterilor prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție.

În vara anului 2006, în mod abuziv, Președintele Traian Băsescu a solicitat public și a întreprins acțiuni concrete prin care a obligat directorii serviciilor de informații să-și prezinte demisia. De precizat că la acea dată și-a înaintat demisia Președintelui și șeful unui departament din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, deși acesta avea raporturi ierarhice exclusive cu ministrul și eventual Primul-ministru.

Președintele României a încălcat atât prevederile Constituției, cât și dispozițiile legilor de organizare și funcționare a acestora, întrucât directorii serviciilor de informații se găsesc într-o relație directă cu Parlamentul care îi numește în ședință comună, și pe cale de consecință, **este singurul care poate primi și aproba demisiile înaintate, potrivit principiului simetriei actelor juridice.**

La acea dată, Președintele României nu numai că a întreprins acțiuni prin care a determinat șefii serviciilor de informații să demisioneze, dar le-a și aprobat demisiile, prin rezoluțiile puse pe cererile formulate, pe care **le-a trimis astfel Parlamentului pentru „a lua act”** de hotărârile sale. Apoi, **în mod nelegal și neconstituțional a numit directori interimari** la conducerea acestora, deși legea nu prevedea acest lucru și **a amenințat Parlamentul** că nu va propune alți directori până când acesta nu va aproba „pachetul legislativ” privind serviciile de informații și siguranța națională, elaborat de Președinție.

În legătură cu această criză, fără precedent, privind conducerea serviciilor de informații, Președintele nu s-a limitat în a exprima public opinii ci, dimpotrivă, a comis fapte și a întreprins acțiuni care sunt contrare prevederilor constituționale.

7. Încălcarea prevederilor art. 74 din Constituție.

Potrivit textului constituțional prevăzut mai sus, inițiativa legislativă aparține Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Așadar, Președintele României nu are un asemenea drept.

Președintele Traian Băsescu a nesocotit prevederile art. 74 arogându-și de la sine dreptul la inițiativă legislativă, mai mult implicând în această procedură subiecte de drept lipsite și ele de dreptul la inițiativă legislativă, respectiv Consiliul Suprem de Apărare a Țării, serviciile de informații, încercând a-și atrage colaborarea Comisiilor de apărare din Parlament. În acest sens, Președintele, erijându-se în inițiator legislativ, a promovat un pachet de legi referitor la serviciile de informații ale statului și la siguranța națională în general, punând Guvernul în fața unui fapt împlinit și solicitându-i Primului-ministru să trimită inițiativa legislativă sub acea formă Parlamentului.

În plus, neținând cont de **principiul transparenței activității de legiferare**, Președintele a luat măsura secretizării „pachetului”, fără a fi și aici competent.

În fața refuzului Guvernului de a promova inițiativa legislativă, Președintele României a apelat la Comisiile parlamentare de apărare, ordine publică și siguranță națională, încercând promovarea directă în Parlament și declanșând un adevărat război mediatic cu Guvernul pe această temă.

Inițiativa legislativă în acest domeniu specific a fost preluată de Guvern, potrivit art. 74 alin. (1) din Constituție, care a solicitat apoi în mod legal avizul C.S.A.T., **dar în mod absolut nejustificat a fost respinsă de Președinte și CSAT.** Faptele Președintelui, respectiv întregul său comportament și toate acțiunile întreprinse, de la elaborarea legii de către sau cu sprijinul serviciilor de informații și CSAT, trimiterea la Guvern și la comisiile parlamentare de apărare, ordine publică și siguranță națională, solicitările de restituire, refuzul avizului legal și obligatoriu al CSAT, discuțiile cu unii lideri politici ai partidelor parlamentare **sunt deosebit de grave pentru că ele urmăreau nu numai asumarea abuzivă a dreptului la inițiativă legislativă consacrat de Constituție doar Guvernului, senatorilor, deputaților și cetățenilor, dar în fapt și realizarea unei reglementări a sistemului de siguranță națională și a serviciilor de**

informații, după propria-i concepție pentru a-și asigura controlul asupra acestora.

8. Încălcarea prevederilor art. 90, coroborat cu art. 150 alin. (1) și art 151 alin. (3) din Constituție.

Președintele Traian Băsescu a nesocotit prevederile art. 90 din Constituție, atunci când a încercat în mai multe rânduri să organizeze un referendum pentru aprobarea unui „Parlament unicameral”.

Potrivit textului constituțional menționat, Președintele, **“după consultarea Parlamentului”** poate cere poporului să-și exprime, prin referendum, voința „cu privire la probleme de interes național”, dar modul de organizare și desfășurare a referendumului nu mai este un atribut al Președintelui, ci al Parlamentului, potrivit art. 73 alin. (3) lit. d) din Constituție. Ca atare, Parlamentul - singura autoritate legiuitoare - are dreptul de a adopta, prin lege organică, normele și procedurile ce țin de referendum, ca modalitate de consultare directă a voinței cetățenilor.

În textele Constituției referendumul este reglementat în următoarele situații: consultarea poporului cu privire la probleme de interes național art. 90; demiterea Președintelui ca urmare a suspendării art. 95 alin. (3) și respectiv pentru aprobarea revizuirii Constituției, art. 151 alin. (3).

În sistemul nostru de drept nu este admis referendumul pe teme constituționale, întrucât procesul de revizuire a Constituției se finalizează printr-un referendum. Ideea unui referendum prealabil și a unui referendum final de aprobare (cu rezultate posibil contrare) ar fi absurdă.

Contrar acestor exigențe constituționale, Președintele a săvârșit fapte și a exprimat opinii în sensul că va organiza referendum pentru diferite teme, cu ocolirea Parlamentului, **inclusiv pentru modificarea Constituției și desființarea Parlamentului bicameral.** Comportamentul abuziv, dictatorial față de Parlament și parlamentari este demonstrat și de ultimele declarații publice făcute de către Președintele României, respectiv că **“modificarea de către Parlament a Legii privind referendumul, echivalează cu o lovitură de stat”.** Toate acestea sunt de o gravitate deosebită și contravin prevederilor potrivit cărora Parlamentul este organul suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, și demonstrează faptul că Președintele României dorește să preia atribuții constituționale ale Guvernului și ale Parlamentului.

CAPITOLUL II - Încălcarea textelor constituționale referitoare la rolul Președintelui în raporturile sale cu Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în special ale art. 102 alin. (1) și (2), art. 107 alin.(1), și ale art. 86 – 87, art. 116 alin. (2), coroborat cu art. 117 alin. (3) și art. 119 din Constituție.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

1. Încălcarea prevederilor art. 102 alin. (1) și 107 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 102 alin. (1) din Constituție, Guvernul este cel care, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, **asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.** Textul art. 107 alin. (1) precizează fără echivoc: „**Primul-ministru conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin.**”.

Președintele Traian Băsescu, în mod repetat, a încercat și de multe ori a reușit să se așeze deasupra Guvernului, să se substituie acestuia, subordonându-și direct ministere și miniștri sau înființând, la Cotroceni, „organisme ad-hoc”, paralele cu organele administrative legale și constituționale.

În primul rând, este de reținut că în toate acțiunile sale politice, Președintele nu s-a prea referit la **Programul de guvernare**, ci la Programul Alianței D.A. din campania electorală, ca și cum țara se află într-o perpetuă campanie electorală.

Traian Băsescu a prezentat cu privire la multe probleme și momente esențiale ale guvernării propriul său program, inclusiv cu privire la integrare și la perioada post-integrare ca și cum ar avea un plan propriu de dezvoltare a țării.

Încă de la instalarea sa ca președinte, Traian Băsescu și-a dezvăluit **intenția de a-și subordona Guvernul și celelalte instituții ale statului cu care își propune să lucreze împreună**, „cot la cot” cum s-a exprimat și căroră le-a dat un termen de 6 luni pentru a-și proba eficiența, faptă prin ea însăși abuzivă și neconstituțională.

Guvernul și Primul-ministru **au fost considerate simple unelte** ascultătoare ale sale fiind apreciate, după caz, când cele mai performante din istoria post-revoluționară, când mediocre. La primele semne de independență și autoritate, Primul-ministru a devenit prima țintă a atacurilor sale, despre care a ajuns să afirme că îi pare rău pentru desemnarea sa în această funcție și că „își cere scuze poporului român” pentru această greșală (printre altele a făcut o astfel de afirmație în aprilie 2006 la o emisiune specială a realizatorului Marius Tucă), iar în final, în februarie 2007 să spună despre Primul-ministru că este un mare mincinos, un om care minte tot timpul.

Nu vom insista asupra suitei de aprecieri jignitoare, denigratoare, tendențioase asupra Guvernului și a premierului pentru că acestea sunt aproape zilnice, dar trebuie subliniat că toate acestea au dus la pierderea credibilității interne, a încrederii cetățenilor și a investitorilor, la descurajarea membrilor Guvernului, la timorarea celor care nu aparțin PD, la compromiterea imaginii externe a României.

2. Încălcarea prevederilor art. 102 alin. (1), coroborate cu prevederile art.116 alin. (2) și art. 117 alin. (3), prin raportare și la prevederile art. 119 din Constituție.

Președintele Traian Băsescu a mers atât de departe în comportamentul său contrar Constituției încât „**a înființat**”, la Cotroceni, „**organisme ad-hoc**”, **paralele cu organele administrative legale și constituționale**, ne referim la diferitele comisii pe probleme, dar și la mult mediatizata „Celulă de criză”.

Unul din aceste organisme, Comunitatea Națională de Informații a fost înființată prin hotărâri ale C.S.A.T., sub conducerea directă a Președintelui României, care „**îndeplinește funcția de Președinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării**” (art. 92 alin. (1) din Constituție).

Aceste fapte ale Domnului Traian Băsescu în exercitarea mandatului de Președinte al României, contravin principiului constituțional consacrat de art. 102 alin. (2) după care „Guvernul**exercită conducerea generală a administrației publice**”, precum și prevederile constituționale referitoare la înființarea și organizarea **autorităților administrative centrale de specialitate** (art. 116 și 117), respectiv prevederilor Constituției cu privire la rolul Consiliului Suprem de Apărare a Țării (art. 119).

De vreme ce în Constituție se admite înființarea altor organe centrale de specialitate, decât ministerele (comisii, agenții, departamente, inspectorate, servicii etc.) ori **în subordinea Guvernului sau a ministerelor**, ori ca **structuri autonome** (art. 116 alin. (2)), dar prin lege organică (art. 117 alin. (3)) este de la sine înțeles că **asemenea organisme nu se pot înființa pe lângă sau în subordinea Președintelui României și încă prin simple comunicate de presă**.

De asemenea, din coroborarea art. 117 alin. (2) și (3) cu art. 119 din Constituție rezultă că asemenea organisme nu se pot înființa prin **hotărâre a CSAT**, ci numai printr-o lege organică de modificare și completare a Legii de organizare a CSAT, prevăzută de art. 73 alin. (3) lit. e) din Constituție.

Totodată, faptele Președintelui Traian Băsescu de a determina adoptarea hotărârilor CSAT de înființare a CNI, contravin flagrant și prevederilor **art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție**.

3. Încălcarea prevederilor art. 86 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor constituționale explicite evocate, Președintele României poate consulta Guvernul cu privire la probleme urgente și de importanță deosebită ceea ce subliniază, fără echivoc, **natura** relațiilor Președintelui cu Guvernul și cu membrii acestuia. Cu toate acestea, domnul Traian Băsescu, nu numai că nu s-a consultat cu Guvernul în probleme de o deosebită importanță pentru țară, acționând intempestiv în foarte multe din inițiativele sale dar a și acționat pentru timorarea și insultarea Primului-ministru și a altor membri ai Cabinetului, excluzând de la acest tratament pe colegii săi de partid. Președintele nu a consultat Guvernul în acțiunile de reprezentare a statului Român la Uniunea Europeană, nici măcar cu prilejul susținerii discursului

în fața Parlamentului European din luna ianuarie 2007. În schimb și-a permis numeroase ingerințe în activitatea unor ministere.

Astfel, deși a acuzat în numeroase ocazii Guvernul sau unii membri ai acestuia că sprijină și se sprijină pe „cercuri de interese”, pe grupuri mafioate, nu a ezitat să intervină direct în formarea unor grupuri oligarhice din preajma sa, a Administrației Prezidențiale sau a propriului său partid.

La asemenea intervenții deloc nevinovate ne vom referi în următoarele două puncte.

4. Încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) din Constituție.

Cu toate că a acuzat mereu Guvernul că se înconjoară cu cercuri de interese, iar miniștrii Partidului Conservator s-au bucurat de o „atenție specială”, Președintele Traian Băsescu **nu s-a sfiit să intervină la fostul ministru al economiei Codruț Sereș în favoarea firmei ALRO Slatina**, inclusiv prin intermedierea fostilor consilieri prezidențiali Theodor Stolojan și Elena Udrea, încălcându-se astfel principiile economiei de piață și ale concurenței, consemnate în art. 135 din Constituție.

5. Încălcarea prevederilor art. 135, alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

Sfidând din nou legea, principiile economiei de piață și uitând de lupta sa împotriva corupției, a mafiei și a cercurilor de interese a intervenit, nu prea moral și legal și la proprii miniștri.

Astfel, cu prilejul investiturii ministrului Radu Berceanu, i-a indicat acestuia să reevalueze modul în care au acces la contractarea unor lucrări de investiții, mai ales în construcția de autostrăzi, a investitorilor autohtoni, care ar fi dezavantajați. Proaspătul ministru a schimbat caietul de sarcini la lucrările pentru autostrada București-Pitești și... **a câștigat cine trebuia.**

Or, prin aceasta s-au încălcat grav prevederile art. 135 alin. (1) și alin. (2), lit. a) din Constituție care garantează economia de piață bazată pe libera inițiativă și concurență și obligă statul să asigure libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, respectiv prevederile art. 41 referitor la libertatea economică: **„Accesul liber al persoanei la o activitate economică**, libera inițiativă în exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate”. Cât privește felul în care au privit această „rezolvare” investitorii străini nu mai comentăm aici.

Tot ca intervenție solitară și discutabilă se plasează și **apelul Președintelui Traian Băsescu adresat Ministerului Economiei pentru încetinirea procesului de privatizare în domeniul energiei**. Nu comentăm substanța problemei privatizării în domeniul economiei, dar relevăm încălcarea atribuțiilor sale prezidențiale, încălcare care i-a determinat pe specialiștii Băncii Mondiale să califice acest demers ca fiind „neobișnuit”.

În același context se înșiruie și cazurile Umbrărescu – Dobre, Cocos – Golden Blitz, Anghelescu și multe altele.

6. Încălcarea prevederilor art. 87 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 87, alin. (1) din Constituție, Președintele României poate lua parte la ședințele Guvernului **„în care se dezbate probleme de interes național privind politica externă, apărarea țării, asigurarea ordinii publice și, la cererea primului-ministru, în alte situații”**, Traian Băsescu a participat de multe ori intempestiv la ședințe de Guvern fără o astfel de tematică, speculând, uneori, chiar lipsa premierului din țară.

Deși cadrul constituțional plasează cele două instituții – Președintele României și Guvernul – **pe poziții de colaborare și nu de subordonare**, domnul Traian Băsescu a acționat tot timpul pentru a-și subordona Guvernul pentru a demonstra că el este adevărul șef, semnificativ în acest sens este răbufnirea de la ședința de Guvern, din 6 iulie 2006, când, contrariat de îndrăzneala Premierului de a interveni în discuție, i-a retezat sec inițiativa cu remarca: **„Deocamdată eu conduc ședința. Vorbești când îți dau eu cuvântul”**.

A apărut ca o evidență că participările Președintelui la ședințele Guvernului s-au făcut mai mult în scop mediatic, pentru a demonstra opiniei publice că domnia sa rezolvă toate marile probleme.

CAPITOLUL III - Încălcarea principiului separației puterilor prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție și a textelor care reglementează raporturile Președintelui cu Autoritatea judecătorească, precum și a prevederilor Constituției, referitoare la Curtea Constituțională.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

1. Încălcarea gravă a prevederilor art. 124 și ale art. 132 alin. (1) din Constituție, precum și a principiului constituțional al independenței justiției.

Textele constituționale evocate stabilesc într-un mod imperativ că justiția se înfăptuiește în numele legii, că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, că procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității și al imparțialității.

Prin rolul și atribuțiile sale Președintele României este primul care să apere aceste prevederi și să se constituie într-un garant al lor.

Cu toate acestea, domnul Traian Băsescu a nesocotit și a încălcat cu nonșalanță prevederile Constituției atunci când interesele sale personale sau cele politice i-au cerut, permițându-și ingerințe grosolane în actul de înfăptuire a justiției.

Sfidătoare sunt ultimele ingerințe ale Președintelui Traian Băsescu produse la ședința a DNA când domnul Traian Băsescu, supărat probabil de acțiunea parlamentară pentru suspendarea sa din funcție a cerut procurorilor să redeschidă dosarele de urmărire penală în care sunt implicați reprezentanți sau apropiați ai opoziției, în special „BANCOREX și Banca Agricolă”, în timp ce a devenit evidentă mușamalizarea dosarelor sale personale privitoare la „cazul Flota” și la imobilul din strada Mihăileanu.

Gravitatea acestei ingerințe inimaginabile în orice stat de drept este demonstrată de promtitudinea redeschiderii unuia dintre aceste dosare, deocamdată cel al Băncii Agricole.

2. Încălcarea prevederilor art.133 alin. (1) din Constituție.

Președintele Traian Băsescu a încălcat repetat dispozițiile art. 133 alin. (1) din Constituție, care consacră **rolul de garant al independenței justiției, pentru Consiliul Superior al Magistraturii.**

Domnul Traian Băsescu a încercat, încă de la începutul mandatului, **să intimideze pe membrii Consiliului Superior al Magistraturii și să discrediteze această instituție fundamentală pentru ordinea constituțională și pentru regimul separației și echilibrului puterilor în stat.**

Astfel, participând la ședința C.S.M. din data de 19 aprilie 2005, domnul Băsescu s-a adresat membrilor acestuia cu formula: „*ori vă asumați răspunderea ori demisionați*”. De asemenea, tot în fața membrilor C.S.M., domnul Băsescu a afirmat: „*vom trece legile reformei în justiție prin asumarea răspunderii guvernamentale, fără să mai întrebăm nici un domn judecător, nici de la C.S.M., nici de la Curtea Constituțională, nici de la Înalta Curte de Casație și Justiție*”.

3. Încălcarea prevederilor art. 124 și art. 133 alin. (1) din Constituție.

Acestea consfințesc, cum am precizat mai sus, independența justiției.

În repetate rânduri, Președintele Traian Băsescu nu s-a limitat să facă aprecieri critice la adresa justiției, a instanțelor judecătorești, a parchetelor și, personal, la adresa judecătorilor și procurorilor, dar **a dat adevărate „sentințe” tendențioase** prin care a calificat justiția ca fiind coruptă, a calificat judecătorii ca fiind corupți. În unele intervenții publice, Președintele Traian Băsescu a susținut, tot la modul general, **că procurorii emit mandate de arestare și alte acte procedurale cu vicii de procedură premeditate pentru a le oferi inculpaților motive de atac în justiție, de cele mai multe ori admise**, acuzând, de asemenea, în mod general, procurorii că **își avertizează telefonic inculpații cercetați în diferite dosare să nu se prezinte la următoarea chemare la Parchet pentru că vor fi arestați.**

La o altă ședință a CSM Președintele „decretează” în stilul său că „*nu voi fi de acord cu o independență a Justiției în ineficiență și corupție. Trebuie să creăm condițiile ca și corpul magistraților să se curețe. M-aș bucura dacă unii ar demisiona, ca să nu fiu în situația să emit o lege prin care să curățăm administrativ justiția...*”. Cum mai poate rămâne în funcție un astfel de președinte

care vrea să „emită” el legi, care vrea să „curețe” el justiția în disprețul legilor, a democrației, a principiilor statului de drept ?

Față de aceste declarații, la 7 martie 2006, peste 900 de membrii ai Asociației Magistraților și aproape 400 de judecători de la diferite instanțe judecătorești au trimis un memoriu Consiliului Superior al Magistraturii prin care au cerut sesizarea Curții Constituționale, considerată singura instituție care îl mai poate „trage de mânecă pe Traian Băsescu” în legătură cu afirmațiile sale despre justiție, apreciind că Președintele „**a pus în grav pericol însăși existența unei justiții independente**”.

4. Încălcarea prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție.

Președintele României a încălcat prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție potrivit cărora **justiția se realizează numai prin instanțele judecătorești stabilite prin lege.**

În noiembrie 2006, după ce Traian Băsescu a grațiat în mod scandalos trei persoane condamnate pentru trafic de droguri și furt calificat **a motivat** acest gest prin aceea **că în dosarele celor trei condamnați nu au fost găsite probe temeinice pentru acuzare.**

Or, Președintele țării nu poate face, prin decretele de grațiere, o reevaluare a probelor, o rejudicare asupra vinovăției unor infractori, **substituindu-se instanței judecătorești**, fapt care a și atras o binevenită reacție a CSM, care a relevat că Președintele **a încălcat principiul separației puterilor.** Cu toate acestea, insistând asupra legalității și corectitudinii actului său de grațiere, în discursul din 9 iulie 2006, rostit chiar cu ocazia zilei justiției, a afirmat, fără echivoc, că își permite să și judece „**ori de câte ori voi observa mari discrepanțe între modul cum a fost judecat la o instanță un caz și modul cum a fost judecat la o instanță superioară, întotdeauna voi utiliza instituția grațierii permițându-mi chiar să judec**”.

În felul acesta, Președintele Traian Băsescu a nesocotit prevederile alin. (1) al art. 126 din Constituție care precizează că justiția se realizează „**prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege**”.

5. Încălcarea prevederilor art.125 alin. (2), coroborat cu art. 134 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 125 alin. (2) și art. 134 alin. (1) din Constituție Președintele României numește în funcție judecătorii și procurorii **la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.** Contrar acestor prevederi constituționale, Traian Băsescu a făcut aceste numiri la **propunerea ministrului Justiției**, trimițând C.S.M. „în decor” de unde i-a cerut din când în când câte un aviz consultativ.

Grav este și faptul că **Președintele Traian Băsescu a promulgat legea prin care ministrul justiției și-a asumat acest rol împotriva Constituției.**

6. Încălcarea prevederilor art. 133 alin. (1), coroborat cu art. 133 alin. (6) din Constituție.

Președintele a încălcat Constituția și Legea de organizare și funcționare a C.S.M. când a participat la ședința în care s-a ales Președintele C.S.M., exprimându-și, înainte de vot, **satisfacția înscrierii ca și candidat a unui anume judecător** și chiar felicitându-l, înainte de a fi ales, ceea ce a determinat în mod evident retragerea altor intenții de candidatură. De fapt, ceea ce a urmărit Președintele României prin acest demers premeditat (pe care s-a și prefăcut ulterior că-l regretă) a fost, fie compromiterea valorosului magistrat, cu o alegere printr-o procedură discutabilă, fie obligarea lui viitoare față de Președinte.

Este cert, prezidarea, de către Președintele României, a lucrărilor C.S.M. la care participă nu-l transformă pe Președinte în membru al C.S.M. și cu atât mai puțin în conducător sau judecător suprem al magistraților care compun C.S.M. Comportându-se la ședințele C.S.M. ca un veritabil „șef” Președintele României a încălcat grav nu numai textele Constituției cu privire la rolul său de mediator, (art. 80, alin. (2)), cu privire la separația puterilor (art. 1, alin. (4)), dar și textele Constituției care reglementează rolul C.S.M. de garant al independenței justiției, respectiv **colaborarea** dintre Președintele României și C.S.M. pentru realizarea de către C.S.M. a rolului său constituțional. De altfel, art. 1, alin. (4) vorbește nu numai **de separație**, ci și de **echilibrul puterilor**, iar comportamentul Președintelui Traian Băsescu scoate în evidență tocmai „strategia” **domniei sale de a dezechilibra** C.S.M. ca structură a puterii judecătorești, ceea ce trebuie convenit, în mod rezonabil, că reprezintă o **faptă gravă** în sensul alin. (1) al art. 95 din Constituție.

7. Încălcarea prevederilor art. 142 alin. (1), art. 145 și art. 147 alin. (4) din Constituția României cu privire la rolul Curții Constituționale.

Astfel, domnul Traian Băsescu nu s-a rezumat numai să-și exprime public nemulțumirea cu privire la deciziile Curții Constituționale, dar a și calificat activitatea Curții Constituționale **„ca fiind în disprețul interesului național”**, faptă gravă prin care se încalcă normele constituționale ce statuează rolul Curții de garant al supremației Constituției, precum și pe cele ce asigură independența membrilor Curții. Președintele României, după ce a criticat public, în mod repetat, decizia prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul obligării Parlamentului la respectarea dispozițiilor art. 64 alin. (2) din Constituție referitoare la alegerea președinților Camerei Deputaților și Senatului, așa cum a făcut și în cazul deciziei prin care dispoziții ale așa-numitului „pachet” privind reforma în justiție au fost declarate neconstituționale, **a sugerat Curții să-și revizuiască poziția**. În mod evident, asemenea manifestări sunt de natură să submineze poziția constituțională a Curții, rolul acestei instituții și statutul membrilor săi.

Consecvent tezei sale de a determina o schimbare a practicii Curții Constituționale, a convocat Curtea Constituțională pentru „consultări” la sediul Administrației prezidențiale. Încercarea de a determina o altă soluție în cazul

excepțiilor de neconstituționalitate la „pachetul legislativ” privind așa-numita reformă a justiției reprezintă o faptă de o gravitate deosebită, un atac la principiile cardinale ale statului de drept, consacrate de Constituția României. În același timp, Președintele Traian Băsescu **a lansat public teza potrivit căreia instanța constituțională acționează politic și este o frână în calea reformelor pe care ar dori să le promoveze.**

Pe acest fond, a instigat, practic, la lansarea mai multor atacuri la adresa unora dintre membrii Curții Constituționale, în scopul evident de a-i intimida, lansând inclusiv ideea de a schimba, prin orice mod, actuala componență.

Președintele Traian Băsescu a mers atât de departe încât pur și simplu a calificat Curtea Constituțională ca fiind o instituție care disprețuiește interesul național. Edificatoare în acest sens este afirmația făcută într-o emisiune a TVR 1 la 19 mai 2005: **„Vă asigur că am văzut reticența sistemului la schimbare, am văzut chiar disprețul – repet, disprețul, o spun cu toată responsabilitatea, disprețul unor oameni din C.S.M. pentru interesul național în favoarea intereselor lor. Am văzut disprețul unei Curți Constituționale pentru interesul național, prin emiterea unei decizii că P.N.A. nu mai poate ancheta parlamentarii și, implicit miniștrii, când P.N.A. a fost creat pentru înalta corupție și i-aș trimite pe acești judecători, care au dispreț pentru procesele de integrare ale României, i-aș trimite să răspundă în fața oamenilor, dacă le vom rata din cauza lor”.**

În realitate, Ordonanța de Urgență prin care a fost constituit P.N.A. era contrară art. 72 alin. (2), coroborat cu art. 109 alin. (2) din Constituție, iar Curtea Constituțională n-a făcut altceva decât să **restabilească ordinea constituțională**, potrivit căreia competența de urmărire și trimitere în judecată penală a demnitarilor avuți în vedere se face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și nu de alte structuri aflate în subordinea ministrului justiției. **Așadar, problema nu se pune în sensul absolvirii de răspundere a acestora, ci de a fi cercetați de către autoritatea competentă potrivit Constituției.**

Prin atacarea, în acest mod a instituției care are menirea de a asigura supremația Constituției, aceasta este în întregime în pericol. Supremația Constituției și obligativitatea respectării acesteia devin vorbă goală dacă „gardianul” normei este subminat și împiedicat să își îplinească menirea.

CAPITOLUL IV - Încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (2), precum și ale altor texte constituționale referitoare la obligativitatea generală a respectării legilor și la apărarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

1. Încălcarea prevederilor art. 28 din Constituție.

Președintele României a fost cel puțin complice la încălcarea **art. 28 din Constituție** referitor la secretul corespondenței, potrivit căruia „*secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poștale, al convorbirilor telefonice și al celorlalte mijloace legale de comunicare este inviolabil*”.

În interviul acordat TVR din ianuarie 2007, domnul Traian Băsescu a recunoscut că încă din septembrie 2005 a avertizat membrii Guvernului că le sunt ascultate telefoanele de către serviciile de informații „**și am atenționat membrii Cabinetului să fie atenți ce vorbesc și cu cine vorbesc la telefon, pentru că deja avem semnale de la serviciile de informații cu privire la discuții care nu erau în regulă între miniștri și chiar cu unul care este arestat la ora aceasta**”.

Există două ipoteze logice. **Prima, interceptarea era ilegală**, fapt de care Președintele nu era străin, iar aducerea la cunoștință în ședința Guvernului a avut scopul de a-i timora pe membrii Cabinetului, ipoteză în care, dincolo de abuzul funcției, inclusiv sub aspect penal, domnul Traian Băsescu se face vinovat de **încălcarea secretului convorbirilor telefonice. A doua, înregistrarea era legală**, situație despre care domnul Traian Băsescu a fost informat în calitate de Președinte al României și președinte al C.S.A.T., ipoteză în care domnul Traian Băsescu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de **favorizare a infractorului** (art. 264 Cod penal).

Cum rămâne cu restul cetățenilor României care sunt ascultați, legal, de către serviciile de informații; pe aceștia cine „**îi atenționează...să fie atenți**”?

2. Încălcarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor, consacrate în Constituție, a prevederilor art. 28 din Constituție cu privire la secretul convorbirilor telefonice, prin raportare și la legile de organizare a serviciilor de informații.

O faptă deosebit de gravă a Președintelui Traian Băsescu o reprezintă **folosirea serviciilor de informații ale statului pentru a supraveghea informativ clasa politică**, faptă recunoscută explicit într-un interviu acordat „Jurnalului Național” din data de 6 februarie 2005, publicat sub titlul semnificativ „Voi sta 10 ani la Cotroceni”, în care Traian Băsescu, referindu-se la analiza propunerilor de secretar de stat în diferite structuri guvernamentale, precizează că a cerut serviciilor speciale să-i supravegheze informativ pe cei propuși. **Astfel, la întrebarea directă a ziaristului „Prin cine veneau aceste informații?” Domnul Traian Băsescu răspunde „Prin serviciile de informații. Nu am făcut nici un secret, de la bun început le-am cerut să culeagă informații, în așa fel încât să evităm așezarea în structuri executive importante a unor oameni controlați de grupuri de interese. Sper că am reușit!”**

3. Încălcarea prevederilor art. 65 alin. (2), lit. f) din Constituție, precum și a prevederilor art. 5 din Legea nr. 473/2004.

Modul sfidător în care se raportează Traian Băsescu la lege și la obligațiile sale prezidențiale este demonstrat și de **refuzul său** (aici nu este vorba de o omisiune) **de a prezenta în Parlament strategia națională de apărare a țării**, în termen de 6 luni, așa cum îl obliga prevederile **art. 65 alin. (2), lit. f) din Constituție și art. 5 din Legea nr. 473/2004**. Importanța acestei strategii pentru țară și necesitatea ca aceasta să fie dezbătută de Parlament, pentru a căpăta forța obligatorie rezultată din aprobarea Parlamentului, ne scutesc de orice comentariu cu privire la gravitatea faptei sale. De altfel, potrivit prevederilor art. 13 din legea menționată, neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 5 poate atrage răspunderea administrativă civilă sau chiar penală a celor vinovați.

4. Încălcarea prevederilor art. 51 alin (4) cu privire la dreptul de petiționare, coroborat cu prevederile art.1 alin (5), prin raportare la prevederile art.80 alin (2) din Constituție.

Memoriul Societății Petromidia pe care Primul-ministru i l-a remis Președintelui însoțit de o notă personală demonstrează cum se raportează domnul Traian Băsescu la statutul și rolul său de șef de stat.

Gravitatea comportamentului prezidențial este demonstrat de urmările sale. Practic aceasta a fost scânteia care a declanșat criza de proporții în care ne aflăm.

Să ne reamintim, deci, de acest episod.

a) Deci, Primul-ministru îi cere Președintelui (fie cu bună credință din grijă față de bunul mers al justiției și față de o mare companie contribuabilă la bugetul statului, fie din grijă personală față de un prieten), „să discute, când are ocazia” cu organele competente.

b) Președintele a demonstrat că abordează într-un mod foarte personal și original felul în care-și exercită unele atribuții, să le spunem curente. Domnul Traian Băsescu **nu înregistrează memoriile primite pentru a le da un curs oficial și transparent**, nesocotind astfel prevederile art.51 din Constituție cu privire la dreptul de petiționare. Pe cele care pun probleme sau îi oferă diverse posibilități de valorificare, nu le operează prin formulele clasice ci le păstrează pentru a le utiliza ulterior împotriva celor în cauză.

c) Președintele avea două opțiuni: ori să-i trimită „prietenește” memoriul înapoi expeditorului și să-l sfătuiască personal să lase justiția să facă dreptate, ceea ce nu era chiar legal dacă „gestul premierului poate fi socotit o ingerință”, ori să aprecieze că demersul premierului este unul ilegal, o încercare sau chiar o acțiune de trafic de influență și în consecință să sesizeze Parchetul.

Președintele a procedat, tot în stilul său personal, aparent atipic, neconstituțional și ilegal, dar în realitate cu un scop extrem de înjositor pentru un șef de stat. A păstrat materialul pentru momentul potrivit fie pentru a-l șantaja pe Premierul neascultător, fie pentru a-l compromite. Indiferent care i-au fost scopurile, Traian Băsescu a greșit grav încălcându-și și obligațiile prezidențiale și cele ale oricărui funcționar public.

CAPITOLUL V - Încălcarea prerogativelor prezidențiale de șef de stat, de reprezentant al statului român, depășirea sferei atribuțiilor sale în domeniul politicii externe, prevăzute în art. 91 din Constituție, în contrast cu prevederile art.102 alin.1 din Constituție, care reglementează realizarea politicii externe a țării de către Guvern.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

Președintele oricărui stat are o responsabilitate externă excepțională. De modul în care acționează președintele pe plan internațional depinde într-o măsură esențială integrarea armonioasă a țării în concernul țărilor lumii, imaginea țării, felul în care aceasta este apreciată.

În contrast cu imaginea echilibrată, respectată și responsabilă a României, obținute cu eforturile, rațiunea și talentul unor valoroși oameni de stat, Traian Băsescu a contribuit mult prin gesturile și acțiunile sale excentrice, nu numai la ridicarea unor semne de întrebare și mirare dar chiar la unele reacții mai mult sau mai puțin vizibile față de țara noastră.

Mai gravă este atitudinea, să-i spunem „solitară”, a Președintelui care adoptă aceste poziții fără a consulta Guvernul, fără a consulta Parlamentul, deși potrivit prevederilor art. 102 alin. (2) Guvernul este cel care, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament asigură realizarea politicii interne și externe a țării, iar potrivit art. 91 Guvernul este cel care negociază tratatele internaționale în numele României iar Parlamentul le ratifică.

1. Încă de la începutul mandatului său, domnul Traian Băsescu, fără a ține seamă de **Programul de guvernare în domeniul politicii externe și fără a consulta Guvernul și Parlamentul**, a discriminat între aliații și partenerii României, lansând **Axa Washington – Londra – București. Aceasta atitudine discreționară în politica externă românească constituie o gravă încălcare a atribuțiilor constituționale ale Guvernului în realizarea politicii externe a României și lasă fără conținut ori consecință normele constituționale referitoare la programul de guvernare și raporturile între Parlament și Guvern.**

Declarația sa hazardată a trezit o reacție concretă a ministrului de externe a Franței la 21 aprilie 2005, la Vilnius care a calificat aceste afirmații ca fiind agresive la adresa Franței, caz nemăintâlnit în agenda raporturilor diplomatice dintre cele două țări.

2. Redăm, în continuare, alte asemenea declarații, atitudini și acțiuni, care dovedesc, fără putință de tăgadă, faptele grave prin care Președintele României încalcă, pe de o parte, prevederile constituționale care limitează în mod expres atribuțiile șefului statului în domeniul politicii externe, iar pe altă parte, încalcă dispozițiile constituționale prin împiedicarea bunei funcționări a Guvernului în realizarea politicii externe stabilite prin programul de guvernare aprobat de Parlament:

- în septembrie 2005 la sesiunea Adunării Generale a ONU, Președintele României a declarat că Federația Rusă tratează Marea Neagră ca pe un „lac rusesc” ceea ce a provocat reacții diplomatice de dezaprobare din partea statului nominalizat, dar a afectat și relațiile cu un alt stat cu interese semnificative în zonă, Turcia;
- pe 28 iulie 2005, la Washington, domnul Traian Băsescu a declarat „Comunitatea internațională poate conta pe sprijinul României în restabilirea păcii în Liban și pentru a garanta securitatea Israelului”, deși nici ONU și nici vreun stat implicat ori altă entitate nu a cerut așa ceva, mai ales în condițiile în care o asemenea prerogativă aparține, constituțional, Parlamentului;
- în mai multe intervenții publice, fără să consulte vreuna din părțile implicate domnul Traian Băsescu s-a angajat în numele României să participe alături de Rusia și Ucraina la soluționarea conflictului din Transnistria, prezentând în mod deformat și demagogic toată istoria negocierilor asupra acestui conflict, ca și a relațiilor cu Republica Moldova.
- în martie 2005, domnul Traian Băsescu a afirmat că „suntem trupe de ocupație alături de aliații noștri din Irak”, în condițiile în care, la 8 iunie 2004, Consiliul de Securitate al O.N.U. a adoptat Rezoluția nr. 1546 prin care se pune capăt ocupației militare în Irak și se lua act de faptul că începând cu 30 iunie 2004 trupele coaliției multinaționale se află în Irak doar la invitația Guvernului irakian, ca trupe de menținere a păcii și de consolidare a democrației.

CAPITOLUL VI - Încălcarea statutului funcției de Președinte al României și al rolului acestuia de apărător al Constituției și de mediator - art. 80 alin. (2) din Constituție.

În raport cu titlul prezentului capitol, domnul Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, a săvârșit următoarele fapte grave prin care a încălcat în mod repetat Constituția României.

Faptele concrete înfățișate la capitolele anterioare nu reprezintă numai încălcări ale textelor constituționale citate, dar și o nesocotire a funcției de mediere: **”Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate”.**

Președintele Traian Băsescu nu s-a comportat în diverse situații tensionate apărute în activitatea statală ca un arbitru, ca un conciliator, așa cum procedează un șef de stat într-un stat de drept. El a dorit să fie, mai degrabă, **judecătorul** celorlalte autorități publice, pe care le consideră ca un fel de servicii subordonate „Palatului Cotroceni”.

Traian Băsescu n-a acționat în funcția de Președinte al României în **sens pozitiv, pentru a preveni stările tensionate și mai ales conflictele, pentru a le stinge atunci când au apărut. Dimpotrivă, el a conceput conflictele, le-a**

provocat și le-a atârnat, el nu a semănat spirtul de concordie, de armonie, de înțelegere, el a semănat tot timpul vrajba, ceea ce contravine alin. (2) al art. 80 din Constituție.

Desigur, nu este ușor de identificat și analizat cazurile concrete în care Președintele trebuia să intervină ca mediator și nu a făcut-o pentru că multe din situațiile care necesitau un demers prezidențial s-au rezolvat în cele din urmă „de la sine” sau au trecut neobservate. Este, însă, de subliniat că **Președintele are de principiu o atitudine refractară față de rolul de mediator**. Președintele Traian Băsescu nu crede, pur și simplu, în virtuțile dialogului îl socotește inoportun, pierdere de timp.

Oricum, ca exemple concrete în care trebuia să intervină, nu în stilul său de a da verdicte și a învinovăți, ci pentru a aplană lucrurile, a le armoniza, pot fi evocate multe.

1. Președintele nu a intervenit în cazul unor neînțelegeri sau chiar divergențe ivite în cadrul Guvernului, între Primul-ministru și ministrul justiției, între Primul-ministru și ministrul educației și cercetării, între Primul-ministru și ministrul afacerilor externe, pe care în plus, Președintele a încercat să-l atragă sub influența sa exclusivă, cu scopul transparent de a-l contrapune Premierului.

2. Președintele nu a intervenit în sens moderator pentru a identifica soluții de rezolvare în conflictul ivit între Guvern și Consiliul Superior al Magistraturii, dar mai ales între ministrul justiției și Consiliul Superior al Magistraturii, dimpotrivă, a încurajat-o pe d-na Monica Macovei să sfideze, să nesocotească și să denigreze instituția supremă care asigură independența justiției și pe membrii acesteia, aleși democratic de corpul lor profesional.

3. Deosebit de gravă este și fapta comisă a Președintelui României de a nu se implica, ca moderator, potrivit art. 80 alin. (2) din Constituție, pentru prevenirea acțiunii de organizare a așa-numitului „referendum pentru autonomia Ținutului Secuiesc”. Urmare a neimplicării șefului statului este că în fapt, s-au organizat referendumuri locale cu participarea directă a primarilor, consilierilor locali și județeni și a funcționarilor statului, urmărindu-se exercitarea de presiuni nu numai față de autoritățile statului român, dar și față de autoritățile UE, crearea unei situații gen Kosovo.

Ne îngăduim să-i amintim, domnului Președinte Traian Băsescu, că asemenea acțiuni subminează nu numai activitatea Președintelui României de mediator, în sensul art. 80 alin. (2) din Constituție, dar și **caracterul unitar** al statului român (art. 1 alin. (1) din Constituție), aspect care nu poate forma nici obiectul unei revizuri a Constituției, după cum se precizează în art. 152 (**limitele revizuirii**) din Constituție.

4. Președintele nu a intervenit pentru a concilia divergența dintre presă, pe de o parte, și clasa politică, pe de altă parte, în problema răspunderii penale a jurnaliștilor. În loc să sprijine Clubul Român de Presă în demersurile sale, prin exercitarea funcției de mediere, Președintele Traian Băsescu s-a transformat într-un suprajudecător al presei.

La 19 februarie 2005, într-un interviu acordat la Radio Europa Liberă, Traian Băsescu decretează că „parte din mass-media este controlată de diverse grupuri de interese. Ele reprezintă prin forța lor mediatică, pilon de susținere și

de descurajare, de multe ori a luptei împotriva corupției". Într-un interviu dat ziarului Adevărul la 27 mai 2005 Traian Băsescu îi califică pe ziariști „Oameni care intoxică cu rea credință”

Prin aceste declarații și calificative făcute în public Traian Băsescu își încalcă grav rolul său de apărător al Constituției și de mediator cu societatea civilă prevăzut de articolul 80 din Constituție, discreditează mass-media ca factor esențial al unei democrații, încalcă și prevederile art. 30 alin. (1) din Constituție, actele sale devenind presiuni pentru restrângerea **libertății de exprimare**.

Exemplele ar putea continua, dar le socotim suficiente pentru a demonstra felul în care interpretează Traian Băsescu funcția de mediere.

*
* *

Faptele evocate mai sus scot în evidență o prestație contrară Constituției a domnului Traian Băsescu, în calitate de Președinte al României, prestație care nu este întâmplătoare, dimpotrivă este expresia filozofiei pe care domnia sa o are cu privire la rolul Președintelui, filozofie contrară Constituției, și ne referim în primul rând la alin. (2) al art. 80 din Constituție, cât mai ales la spiritul acesteia.

Concepția explicată cu ostentație a „**Președintelui-jucător**” l-a plasat pe Președintele Traian Băsescu nu numai într-o stare formal-juridică de conflict cu textele constituționale, dar și într-o stare reală de conflict cu partidele politice parlamentare, implicit cu grupurile politice din Parlament, într-o stare conflictuală cu Parlamentul, într-o stare conflictuală cu Guvernul și într-o stare conflictuală cu Autoritatea judecătorească.

Președintele Traian Băsescu nu a înțeles, și este evident că nu dorește să înțeleagă că persoanei care ocupă funcția de Președinte al României nu îi este permis orice comportament, **pentru că un comportament neconstituțional al persoanei în exercițiul mandatului se identifică cu exercitarea competenței autorității în afara cadrului constituțional**.

Faptele evocate mai sus, în aprecierea inițiatorilor acestei propuneri de suspendare, **sunt fapte grave**, de încălcare a Constituției, în **sensul art. 95 alin. (1) din Constituție**, care justifică suspendarea din funcția de Președinte al României a domnului Traian Băsescu și, apoi, demiterea sa prin referendum.

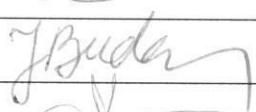
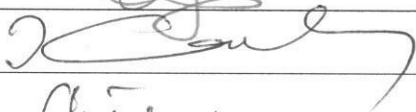
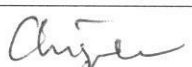
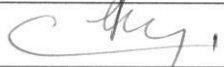
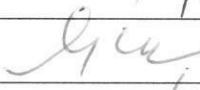
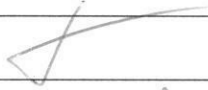
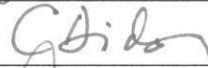
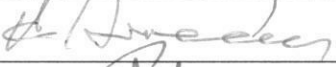
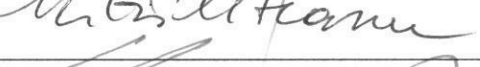
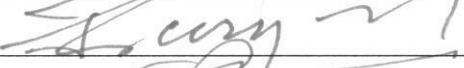
*
* *

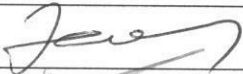
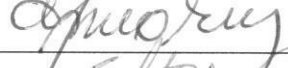
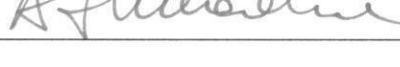
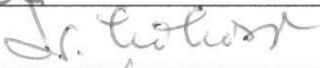
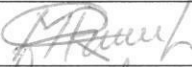
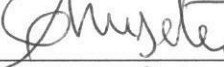
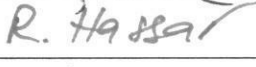
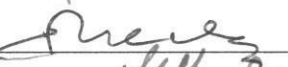
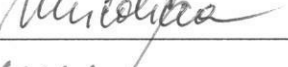
În concluzie, rugăm Curtea Constituțională să constate temeinicia propunerii de suspendare a Președintelui României, existența faptelor grave de încălcare a Constituției și în consecință să avizeze favorabil demersul nostru și solicităm Parlamentului să voteze propunerea noastră de suspendare.

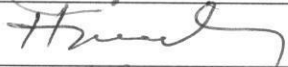
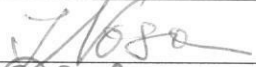
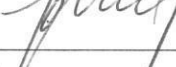
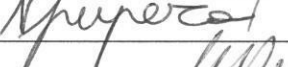
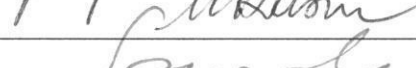
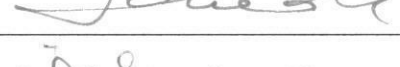
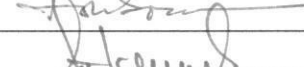
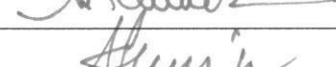
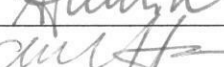
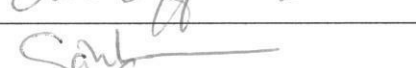
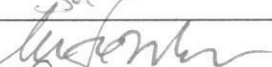
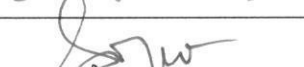
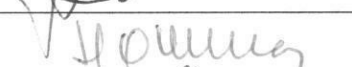
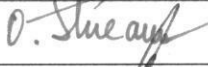
12 februarie 2007

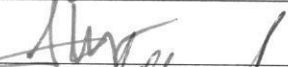
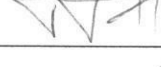
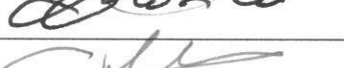
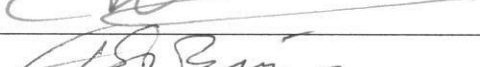
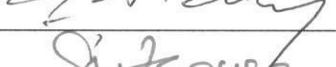
Lista de semnături
a membrilor grupului parlamentar PSD
din CAMERA DEPUTAȚILOR care sînt
propunere de suspendare din funcție
a Președintelui României,
Traian Băsescu

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
1.	Hrebenciuc Viorel	
2.	Niță Constantin	
3.	Vasile Aurelia	
4.	Pușcaș Vasile	
5.	Stanciu Anghel	
6.	Mănăstireanu Vladimir Alexandru	
7.	Adomnicăi Mirela Elena	
8.	Amarie Constantin	
9.	Andea Petru	
10.	Andronescu Ecaterina	
11.	Apostolache Mihai Cristian	
12.	Bădălău Nicolae	
13.	Băeșu George	
14.	Bănicioiu Nicolae	
15.	Bejinariu Eugen	
16.	Bentu Dumitru	
17.	Bivolaru Ioan	
18.	Bobeanu Răzvan- Petrică	

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
19.	Brînzan Ovidiu	
20.	Buda Ioan	
21.	Buhăianu Obuf Cătălin Ovidiu	
22.	Cazan Romeo Gheorghe Leonard	
23.	Călin Ion	
24.	Chiper Gheorghe	
25.	Chiș Filonaș	
26.	Cindrea Ioan	
27.	Cliveti Minodora	
28.	Constantinescu Viorel	
29.	Corlățean Titus	
30.	Crețu Gabriela	
31.	Cutean Emilian Vasile	
32.	Dan Iosif	
33.	Dida Corneliu Ioan	
34.	Dorneanu Valer	
35.	Drețcanu Doina Micșunica	
36.	Dumitrescu Cristian Sorin	
37.	Dumitriu Mihai	
38.	Dumitru Ion	
39.	Dușa Mircea	
40.	Găleteanu Monalisa	
41.	Georgescu Filip	
42.	Godja Petre	
43.	Gubandru Aurel	

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
44.	Iancu Iulian	
45.	Ionescu Daniel	
46.	Iordache Florin	
47.	Macaleți Costică	
48.	Manda Iulian Claudiu	
49.	Marin Constantin	
50.	Martin Eduard Stelian	
51.	Matei Cătălin Lucian	
52.	Mazăre Alexandru	
53.	Mihalache Sorin Dan	
54.	Mitrea Manuela	
55.	Mitrea Miron Tudor	
56.	Mocanu Vasile	
57.	Mocioalcă Ion	
58.	Mohora Tudor	
59.	Moldovan Emil Radu	
60.	Munteanu Ioan	
61.	Mușetescu Tiberiu Ovidiu	
62.	Nassar Rodica	
63.	Năstase Adrian	
64.	Nechita Aurel	
65.	Nedelcu Gabriela	
66.	Nica Dan	
67.	Nicolicea Eugen	
68.	Nicula Vasile Cosmin	

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
69.	Niculescu-Duvăz Bogdan-Nicolae	
70.	Nițulescu Teodor	
71.	Nosa Iuliu	
72.	Oprea Gabriel	
73.	Pașcu Ioan Mircea	
74.	Plumb Rovana	
75.	Podgoreanu Radu	
76.	Ponta Victor Viorel	
77.	Pop Claudiu Adrian	
78.	Pupeză Viorel	
79.	Rusu Mihaela Adriana	
80.	Sanda Victor	
81.	Sasu Ion	
82.	Săniuță Marian Florian	
83.	Severin Adrian	
84.	Sirețeanu Mihail	
85.	Sârbu Daciana Octavia	
86.	Sârbu Marian	
87.	Soporan Vasile Filip	
88.	Stan Ioan	
89.	Stan Ion	
90.	Stativă Irinel	
91.	Stănescu Mircea Cuzino	
92.	Știreanu Octavian	
93.	Știucă Alecsandru	

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
94.	Tămagă Constantin	
95.	Tănăsescu Mihai	
96.	Tărniceru Petru	
97.	Teodorescu George Alin	
98.	Timar Liviu	
99.	Todoran Pavel	
100.	Toma Florentina Marilena	
101.	Tudose Mihai	
102.	Ungureanu Alexandru Valeriu	
103.	Vlase Petru Gabriel	
104.	Vlădoiu Aurel	
105.	Voicu Cătălin	
106.	Voinea Florea	
107.	Zgonea Valeriu Ștefan	

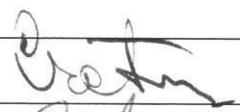
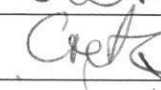
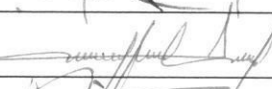
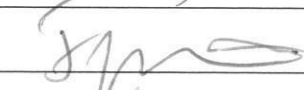
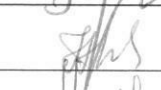
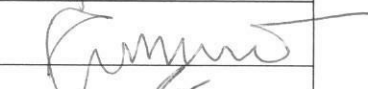
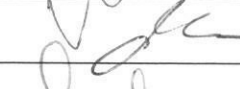
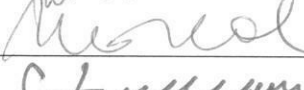
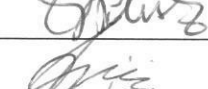
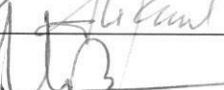
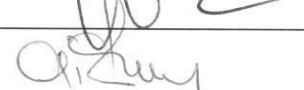
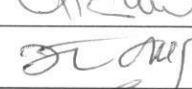
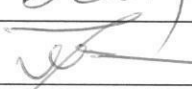
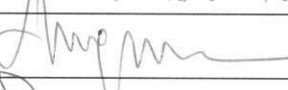
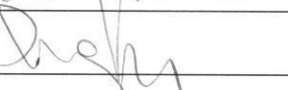
108. *Sumiterou Zamfir*

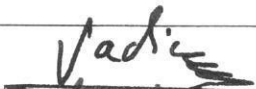
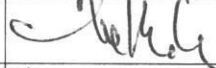
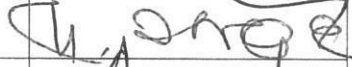
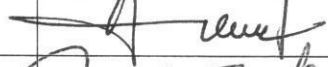
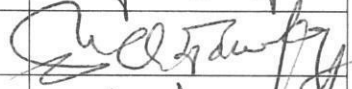
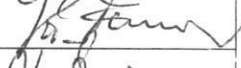
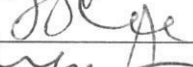
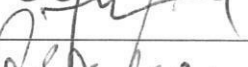
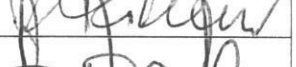
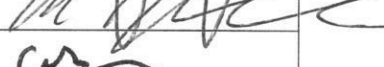
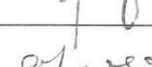
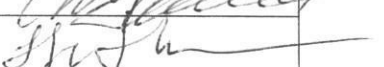
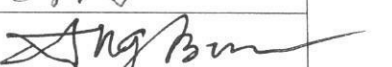
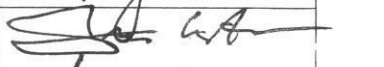
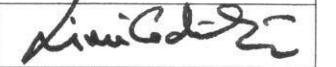
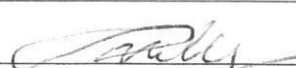
LISTA DE SEMNATURI

A MEMBRILOR GRUPULUI PARLAMENTAR PSD
din SENATUL ROMÂNIEI care susțin
PROPUNEREA din SUSPENDARE
din FUNCȚIE a PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI,
Traian Băsescu

1.	Ion Iliescu	București	<i>Iliescu</i>
2.	Geoană I. Mircea Dan	Dolj	<i>A. Geoană</i>
3.	Văcăroiu Nicolae	Argeș	<i>Văcăroiu</i>
4.	Solcanu Ion	Iași	<i>Ion Solcanu</i>
5.	Neagoe B. Otilian	Brașov	<i>Neagoe</i>
6.	Nicolae Șerban	Ialomița	<i>Nicolae Șerban</i>
7.	Dîncu V. Vasile	Cluj	<i>Dîncu</i>
8.	Georgescu Radu Cristian	Mureș	<i>Georgescu</i>
9.	Tărăcilă I. Doru Ioan	Călărași	<i>Tărăcilă</i>
10.	Sârbu I. Ilie	Timiș	<i>Sârbu</i>
11.	Chelaru I. Ioan	Neamț	<i>Chelaru</i>
12.	Popescu Șt. Dan Mircea	Prahova	<i>Dan Popescu</i>
13.	Arcaș I. Viorel	Sibiu	<i>Arcaș</i>
14.	AthanasIU A. Alexandru	Bihor	<i>AthanasIU</i>
15.	Cozmâncă O. Octav	Suceava	<i>Cozmâncă</i>

16.	Crețu I. Ovidiu Teodor	Bistrița-Năsăud	
17.	Crețu T. Corina	București	
18.	Daea P. Petre	Mehedinți	
19.	Diaconescu M Cristian	Constanța	
20.	Filipescu N. Teodor	Ilfov	
21.	Florescu I. Ion	Gorj	
22.	Ion I. Vasile	Buzău	
23.	Iorgovan Gh. Antonie	Prahova	
24.	Mardare C. Radu Cătălin	Bacău	
25.	Mihăilescu N. Petru Șerban	Teleorman	
26.	Moraru Ion	Bacău	
27.	Novolan S. Traian	Dâmbovița	
28.	Oprescu M. Sorin Mircea	București	
29.	Păunescu C. Adrian	Hunedoara	
30.	Popescu E. Mihail	Vâlcea	
31.	Rădoi S. Ion	Giurgiu	
32.	Roibu S. Aristide	Vaslui	
33.	Silistru C. Doina	Vaslui	
34.	Simionescu N. Aurel Gabriel	Brăila	
35.	Ștefan C. Viorel	Galați	
36.	Șter Gh. Sever	Satu Mare	
37.	Theodorescu V. Emil Răzvan	Botoșani	
38.	Țilvăr P. Angel	Vrancea	
39.	Toma I. Ion	Olt	
40.	Tomoiagă Liliana Lucia	Alba	
41.	Țicău M. Silvia Adriana	Galați	
42.	Ungureanu V. Vasile Ioan Dănuț	Arad	
43.	Vărgău I. Ion	Tulcea	

LISTA de SEMNĂTURI
a membrilor grupului parlamentar PRM din
CAMERA DEPUTAȚILOR și din SENATUL ROMÂNIEI care susțin
Propunerea de suspendare din funcție
a Președintelui României, Traian Băsescu

Nr. crt.	NUMELE ȘI PRENUMELE	Formațiune politică	Semnătura
1	Connelin Vadim Tudor	P.R.M.	
	Lucian Mălaș	PRM	
	Ungheanu Mihai	PRM	
	NICOLAE IORGA	PRM	
	ARDELEAN M. AUREL	PRM	
	Tănăsescu Claudiu	PRM	
	DINA CAROL	PRM	
	FUNAR GHEORGHE	PRM	
	VASILESCU LIA-OLGUTA	PRM	
	Mărcușe Ilie	PRM	
	MÎNZÎNĂ ION	P.R.M.	
	PERCELI MIRCEA	PRM	
	ȘAMFIRESCU DAN	PRM	
	VEDEA MIRCEA	PRM	
	GELIL FLORIN	PRM	
	PETRESCU ANCA	PRM	
	IRIȚA MARIUS	PRM	
	DUMITRU MAGOS	PRM	
	DIACONESCU MARIN	PRM	
	BABAN ȘTEFAN	PRM	
	BOCIR ANGELA	PRM	
	Ostache Mincea	P.R.M.	
	LIVIU CODIRLA	P.R.M.	
	VEDINAS VERGINIA	P.R.M.	

[illegible]